

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2012. május 22. (*)

„Személyek szabad mozgása – 2004/38/EK irányelv – A 28. cikk (3) bekezdésének a) pontja – Kiutasítási határozat – Büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet – Kényszerítő közbiztonsági okok”

A C-348/09. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Németország) a Bírósághoz 2009. augusztus 31-én érkezett, 2009. augusztus 20-i határozatával terjesztett elő az előtte

P. I.

és

az **Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues (előadó), K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, U. Lohmus tanácselnökök, A. Rosas, E. Levits, A. Ó Caoimh, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadjiev és C. Toader bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. január 10-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- P. I. képviseletében G. L. Pagliaro és A. Caramazza Rechtsanwälte,
- a német kormány képviseletében T. Henze és J. Möller, meghatalmazotti minőségben,
- a belga kormány képviseletében L. Van den Broeck, meghatalmazotti minőségben,
- a dán kormány képviseletében C. Vang, meghatalmazotti minőségben,
- az észt kormány képviseletében M. Linntam, meghatalmazotti minőségben,
- az ír kormány képviseletében D. O’Hagan és J. Kenny, meghatalmazotti minőségben, segítőkük: D. Conlan Smyth barrister,
- az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: S. Varone avvocato dello Stato,
- a holland kormány képviseletében C. Wissels és M. Noort, meghatalmazotti minőségben,
- a lengyel kormány képviseletében M. Szpunar, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviselőjében D. Maidani és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben, a főtanácsnok indítványának a 2012. március 6-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o., helyesbítés: HL 2009. L 274., 47. o.) 28. cikke (3) bekezdése a) pontjának értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az olasz állampolgárságú P. I. és az Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid (Remscheid város főpolgármestere, Németország) között, az ez utóbbi által hozott azon határozat tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő, amely megállapította P. I.-nek a német államterületre való beutazási és tartózkodási joga elvesztését, és Olaszországba való kitoloncolás kilátásba helyezése mellett kötelezte ezen államterület elhagyására.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2004/38 irányelv

- 3 A 2004/38 irányelv (23) és (24) preambulumbekzdése értelmében:

(23) Az uniós polgárok és családtagjaik kiutasítása közrendi vagy közbiztonsági okokból olyan intézkedés, amely súlyosan sértheti azokat a személyeket, akik élve a [z EK-] Szerződés által rájuk ruházott jogokkal és szabadságokkal, már ténylegesen beilleszkedtek a fogadó tagállamban. Ezért korlátozni kell az ilyen intézkedések alkalmazási körét az arányosság elvével összhangban, figyelemmel az érintett személyek integrációjának mértékére, a fogadó tagállamban való tartózkodásuk időtartamának hosszúságára, az életkorukra, az egészségi állapotukra, családi és gazdasági helyzetükre, valamint a származási országgal fennálló kapcsolataikra.

(24) Ennek megfelelően, minél nagyobb mértékű az uniós polgárok és családtagjaik integrációja a fogadó tagállamban, annál nagyobb mértékű védelemben kell részesülniük a kiutasítással szemben. Csak kivételes körülmények között, amikor a közbiztonság nyomós [helyesen: kényszerítő] oka indokolja, hozható kiutasítási intézkedés azon uniós polgárokkal szemben, akik több éve a fogadó tagállamban tartózkodnak, különösen, ha ott születtek, és egész életükben ott tartózkodtak. Emellett ezeket a kivételes körülményeket kell alkalmazni a kiskorúakkal szemben hozott kiutasítási intézkedésekre, családi kapcsolataik védelme érdekében, az Egyesült Nemzeteknek a gyermekek jogairól szóló, 1989. november 20-i egyezményével összhangban.”

- 4 Az említett irányelv 27. cikkének (1) és (2) bekezdése kimondja:

„(1) E fejezet rendelkezéseire is figyelemmel, a tagállamok korlátozhatják az uniós polgárok és családtagjaik szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogát, állampolgárságra tekintet nélkül, közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból. Ezek az okok nem szolgálhatnak gazdasági célokat. [helyesen: Ezen okokra gazdasági célok érdekében nem lehet hivatkozni]

(2) A közrendi vagy közbiztonsági okokból hozott intézkedéseknek meg kell felelniük az arányosság elvének, és kizárólag az érintett egyén személyes magatartásán alapulhatnak. Korábbi büntetőítéletek önmagukban nem képezhetik ezen intézkedések meghozatalának az alapját.

Az érintett egyén személyes magatartása valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt kell, hogy jelentsen a társadalom valamely alapvető érdekére. Az adott ügyhöz közvetlenül nem kapcsolódó, vagy az általános megelőzési megfontolásokon alapuló indokolások nem elfogadhatóak.”

5 Ugyanezen irányelv 28. cikke a következőképpen szól:

„(1) A közrendi vagy közbiztonsági okokból hozott kiutasítási határozat meghozatala előtt a fogadó tagállam figyelembe vesz olyan megfontolásokat, mint hogy az érintett személy mennyi ideje tartózkodott a területén, az érintett személy életkorát, egészségi állapotát, családi és gazdasági helyzetét, társadalmi és kulturális integrációját a fogadó tagállamban, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatainak mértékét.

(2) A fogadó tagállam nem hozhat kiutasítási határozatot uniós polgárokkal és családtagjaikkal szemben, állampolgárságukra tekintet nélkül, ha azok huzamos tartózkodási joggal rendelkeznek a területén, kivéve súlyos közrendi vagy közbiztonsági okokból.

(3) Uniós polgárral szemben nem hozható kiutasítási határozat, kivéve ha a közbiztonság tagállamok által meghatározott nyomós [helyesen: kényszerítő] okán alapul, ha:

- a) a fogadó tagállam területén tartózkodtak [helyesen: tartózkodott] az elmúlt tíz évben;
- b) kiskorúak, kivéve ha a kiutasítás a gyermek legjobb érdekében történik, amelyet az Egyesült Nemzeteknek a gyermekek jogairól szóló, 1989. november 20-i egyezménye határoz meg.”

6 A 2004/38 irányelv 33. cikke előírja:

„(1) A fogadó tagállam nem hozhat kiutasítási végzést [helyesen: intézkedést] büntetésként vagy szabadságvesztés-büntetés mellékbüntetéseként, kivéve ha megfelelnek a 27., 28. és 29. cikk követelményeinek.

(2) Ha az (1) bekezdésben említett kiutasítási végzést a meghozatalát követően két évvel hajtják végre, a tagállam felülvizsgálja, hogy az érintett személy még mindig és valódi veszélyt jelent-e a közrendre és a közbiztonságra, és értékeli, hogy történt-e jelentős változás a körülményekben a kiutasítási végzés meghozatala óta.” [Helyesen: Ha az (1) bekezdésben említett kiutasítási intézkedést a meghozatalát követően több mint két évvel hajtják végre, a tagállam felülvizsgálja, hogy az érintett személy még mindig valódi veszélyt jelent-e a közrendre vagy a közbiztonságra, és értékeli, hogy történt-e jelentős változás a körülményekben a kiutasítási intézkedés meghozatala óta.]

A 2011/93/EU irányelv

7 A gyermekek szexuális bántalmazása, szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemről, valamint a 2004/68/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról szóló, 2011. december 13-i 2011/93/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 335., 1. o.; helyesbítés: HL 2012. L 18., 7. o.) célja minimumszabályok megállapítása a bűncselekményi tényállások és szankciók meghatározására vonatkozóan a gyermekek szexuális bántalmazása és szexuális kizsákmányolása, a gyermekpornográfia, valamint a gyermekekkel való, szexuális céllal történő kapcsolatfelvétel területén. Ezen irányelv továbbá e bűncselekmények megelőzésének és az áldozataik védelmének erősítését szolgáló rendelkezéseket vezet be.

A nemzeti szabályozás

8 A szövetségi rendőrségről szóló törvény és más törvények módosításáról szóló 2008. február 26-i törvénnyel (Gesetz zur Änderung des Bundespolizeigesetzes und anderer Gesetze; BGBl. 2008 I,

215. o.) módosított, az uniós polgárok szabad mozgásáról szóló 2004. július 30-i törvény (Gesetz über die allgemeine Freizügigkeit von Unionsbürgern; BGBl. 2004 I, 1950. o.) 6. §-a a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 2. § (1) bekezdése szerinti jog elvesztése – az 5. § (5) bekezdésének sérelme nélkül – csak a közrendre, a közbiztonságra vagy a közegészségre alapított okokból állapítható meg (a [...]Szerződés 39. cikkének (3) bekezdése és 46. cikkének (1) bekezdése), és csak ugyanezen okokból vonható be a közösségi jogi tartózkodási jogra vagy a huzamos tartózkodásra vonatkozó igazolvány, és vonható vissza a tartózkodási kártya vagy az állandó tartózkodási kártya. A fent hivatkozott okok alapján továbbá az államterületre való beutazás is megtiltható. Közegészségügyi ok csak akkor állapítható meg, ha a megbetegedés a belépést követő három hónapon belül következik be.

(2) A büntetőjogi felelősség megállapítása önmagában nem elegendő az (1) bekezdés szerinti határozatok vagy intézkedések igazolására. Kizárólag a központi nyilvántartásból még nem törölt büntetőjogi felelősséget megállapító ítéleteket lehet figyelembe venni, és kizárólag abban az esetben, ha az ítéletet megalapozó körülmények olyan személyes magatartásra utalnak, amely jelenleg is veszélyezteti a közrendet, e veszélyeztetésnek ténylegesnek és kellően súlyosnak kell lennie, valamint valamely alapvető társadalmi érdek ellen kell irányulnia.

(3) Az (1) bekezdés szerinti határozat meghozatalánál figyelemmel kell lenni különösen az érdekelt személy német területen való tartózkodásának időtartamára, életkorára, egészségi állapotára, családi és gazdasági helyzetére, Németország területén való szociális és kulturális integrációjára, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatai mértékére.

(4) Az (1) bekezdés szerinti megállapításra a huzamos tartózkodás jogának megszerzését követően csak súlyos okból kerülhet sor.

(5) Azoknak az uniós polgároknak és családtagjaiknak a tekintetében, akik a megelőző tíz évben a szövetség területén tartózkodtak, valamint a kiskorúak tekintetében csak kényszerítő közbiztonsági okból lehet az (1) bekezdésben foglaltakat megállapítani. Ez a szabály nem alkalmazandó a kiskorúakra, ha a tartózkodási jog elvesztése a gyermek érdekében történik. A közbiztonságon alapuló kényszerítő ok csak akkor állhat fenn, ha az érintett személyt egy vagy több szándékos bűncselekmény elkövetése miatt jogerősen legalább öt év szabadságvesztésre vagy legalább öt év fiatakorúak szabadságvesztésére ítélték, vagy legutóbbi jogerős elítélésekor biztonsági őrizetét rendelték el, ha a Németországi Szövetségi Köztársaság biztonsága érintett, vagy ha az érintett személy terrorveszélyt jelent.

[...]

Az alapjogvita és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 9 P. I. Olaszországban született 1965. szeptember 3-án, és 1987 óta Németországban él. Az első tartózkodási kártyáját 1987 áprilisában bocsátották ki, és ezt követően többször meghosszabbították. Egyedülálló és gyermektelen. Nem fejezte be tanulmányait, és szakmai képezést sem szerzett, továbbá csak átmeneti jelleggel folytatott kereső tevékenységet Németországban. P. I.-nek öt testvére van, akik közül néhányan Németországban, mások Olaszországban élnek. 2006 januárja óta tartó fogva tartása óta édesanyja időnként Németországban, máskor pedig Olaszországban él.
- 10 A Landgericht Köln (kölni területi bíróság) 2006. május 16-án hozott és 2006. október 28-án jogerőre emelkedett ítéletében hét év, tíz hónap szabadságvesztés-büntetésre ítélte P. I.-t kiskorú sérelmére elkövetett megrontás, szemérem elleni erőszak és erőszakos közösülés miatt. Az e büntetőítélet alapjául szolgáló cselekményeket 1990 és 2001 között követte el P. I. Erőszak alkalmazásával és édesanyja vagy fiútestvére megölésével fenyegetve 1992-től csaknem minden héten közösülésre vagy más szexuális cselekvésre kényszerítette a sértettet. A sértett P. I. egykori élettársának kislánya volt,

aki a cselekmények elkövetésének kezdetén nyolcéves volt. P. I.-t 2006. január 10. óta fogva tartják, és a büntetését 2013. július 9-én tölti ki.

- 11 Az alapügy alperese, az Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid 2008. május 6-i határozatával megállapította P. I. német államterületre való beutazáshoz és tartózkodáshoz való jogának elvesztését, és elrendelte ezen intézkedés azonnali végrehajtását, Olaszországba való kitoloncolás kilátásba helyezése mellett az államterület elhagyására kötelezve őt.
- 12 Az alapügy alperese kifejti, hogy P. I. jelentős energiát fektetett a bűncselekmény elkövetésébe, valamint a sértettnek az éveken keresztül tartó bántalmazása révén „véget nem érő szenvedést” okozott. Nem zárható ki, hogy hasonló körülmények között a fogva tartását megelőzően elkövetett cselekményekkel azonos vagy azokhoz hasonló cselekményeket követne el újra, többek között a bűncselekmény hosszan tartó elkövetési időtartama miatt, valamint amiatt, hogy annak elkövetőjeként továbbra sincs tudatában tette jogellenességének. P. I. védelemre méltó érdekekeit mindazonáltal figyelembe vették, és gazdaságilag, illetve szociálisan P. I. különösebben nem illeszkedett be a német társadalomba.
- 13 2008. június 12-én P. I. keresetet nyújtott be a 2008. május 6-i kiutasítási határozattal szemben, és kérte e határozat végrehajtásának a felfüggesztését. A 2008. július 14-i ítéletével a Verwaltungsgericht Düsseldorf (közigazgatási bíróság, Düsseldorf) elutasította e keresetet, többek között úgy ítélve meg, hogy a P. I. büntetőjogi felelősségének megállapítását alátámasztó tények olyan személyes magatartásra utalnak, amely valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt jelent a társadalom egyik alapvető érdekére, mégpedig a fiatal lányoknak és a nőknek a szemérem elleni erőszakkal és az erőszakos közöszléléssel szembeni védelmére. P. I. jelentős energiát fektetett a bűncselekmény elkövetésébe, figyelemmel többek között a cselekmények elkövetésének időtartamára, a sértett életkorára, valamint a cselekmények leleplezésének elkerülése érdekében tett lépésekre, így a sértett folyamatos fenyegetésére és a nyilvános helyzetektől való elszigetelésére.
- 14 P. I. fellebbezést nyújtott be ezen ítélet ellen az Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalenhez (Észak-Rajna–Vesztfália tartomány legfelsőbb közigazgatási bírósága), amely a kereset halasztó hatályának megállapítását követően felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„A »közbiztonság kényszerítő okának« a [2004/38] irányelv 28. cikke (3) bekezdése szerinti fogalma csupán az állam belső és külső biztonsága – azaz az állam és intézményei, valamint fontos közszolgáltatásai folytonosságának, a népesség és a külkapcsolatok fenntartásának, valamint a népek békés együttélésének értelmében vett közbiztonság – veszélyeztetésének eseteit foglalja magában?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 15 A C-145/09. sz. Tsakouridis-ügyben 2010. november 23-án hozott ítélet (az EBHT-ban még nem tették közzé) 56. pontjában a Bíróság kimondta, hogy a 2004/38 irányelv 28. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a bünszövetségben elkövetett kábítószer-kereskedelemmel kapcsolatos bűnözés elleni küzdelem alkalmas arra, hogy a „kényszerítő közbiztonsági okok” fogalmába tartozzon, amelyek igazolhatják az olyan uniós polgár kiutasítását, aki a megelőző tíz évben a fogadó tagállamban tartózkodott.
- 16 A Bíróság által a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet kihirdetését követően feltett írásbeli kérdésre válaszolva a kérdést előterjesztő bíróság rámutatott arra, hogy az alapügyben kétségek merültek fel azon kérdéssel kapcsolatban, hogy a bünszövetségben elkövetett kábítószerrel kapcsolatos bűnözésen kívüli, más típusú bűnözés elleni küzdelem alkalmas-e arra, és adott esetben milyen feltétek mellett, hogy a fent hivatkozott 28. cikk (3) bekezdése értelmében vett „kényszerítő közbiztonsági okok” fogalmába tartozzon.

- 17 Az említett bíróság kérdése különösen arra irányul, hogy kiutasíthatók-e a fogadó tagállamból azok az uniós polgárok, akik, anélkül hogy bünszervezet vagy bármilyen más bünszövetség tagjai lennének, jogilag védett egyéni érdekeket – így például a nemi önrendelkezést, az életet, a szabadságot vagy a testi épséget – sértő, rendkívül súlyos bűncselekményeket követtek el, és nagy a veszélye annak, hogy hasonló bűncselekmények elkövetésével bűnismétlökké válnak.
- 18 A közbiztonság vonatkozásában a Bíróság már megállapította, hogy ez a fogalom egyaránt magában foglalja a tagállam belső és külső biztonságát (a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet 43. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 19 A Bíróság szerint a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének megfogalmazásából és rendszeréből következik, hogy azzal, hogy az e rendelkezésben szereplő esetekben valamennyi kiutasítási intézkedés a közbiztonság „kényszerítő okainak” fennállásához van kötve – amely fogalom sokkal szűkebb, mint a „súlyos okoknak” az e cikk (2) bekezdése szerinti fogalma –, az uniós jogalkotó a szóban forgó (3) bekezdésen alapuló intézkedéseket nyilvánvalóan „kivételes körülményekre” kívánta korlátozni, amint arra ezen irányelv (24) preambulumbekzdése is utal (a Tsakouridis-ügyben hozott ítélet 40. pontja).
- 20 A „kényszerítő közbiztonsági okok” fogalma nemcsak a közbiztonság veszélyeztetését feltételezi, hanem azt is, hogy e veszélyeztetés súlyosságának foka különösen magas, amit a „kényszerítő okok” kifejezés alkalmazása tükröz (a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet 41. pontja).
- 21 Arra is emlékeztetni kell, hogy az uniós jog nem ír elő a tagállamok számára egységes értékrendet a közbiztonsággal ellentétesnek tekinthető magatartások értékelését illetően (lásd analógia útján a C-268/99. sz., Jany és társai ügyben 2001. november 20-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-8615. o.] 60. pontját).
- 22 A 2004/38 irányelv 28. cikkének (3) bekezdése értelmében a kényszerítő közbiztonsági okokat a „tagállamok [...]határoz[zák meg]”.
- 23 Bár a tagállamok lényegében – tagállamonként és időszakonként változó nemzeti igényeiknek megfelelően – szabadon határozhatják meg a közrend és a közbiztonság követelményeit, ugyanakkor uniós összefüggésben – és különösen a személyek szabad mozgása alapelvétől való eltérés igazolásakor – e követelményeket szigorúan kell értelmezni, oly módon, hogy azok tartalmát az egyes tagállamok ne határozhassák meg egyoldalúan az európai uniós intézmények ellenőrzése nélkül (lásd különösen a C-33/07. sz. Jipa-ügyben 2008. július 10-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-5157. o.] 23. pontját, a C-430/10. sz. Gaydarov-ügyben 2011. november 17-én hozott ítélet [az EBHT-ban még nem tették közzé] 32. pontját és a C-434/10. sz. Aladzhov-ügyben 2011. november 17-én hozott ítélet [az EBHT-ban még nem tették közzé] 34. pontját).
- 24 Az alábbiakat kell figyelembe annak venni meghatározása érdekében, hogy a P. I. által elkövetett bűncselekményekhez hasonló bűncselekmények alkalmasak-e arra, hogy a „kényszerítő közbiztonsági okok” fogalmába tartozzanak.
- 25 Az EUMSZ 83. cikk (1) bekezdésével összhangban a gyermekek szexuális kizsákmányolása a több államra kiterjedő, különösen súlyos, olyan bűncselekmények közé tartozik, amelyek esetén az uniós jogalkotó beavatkozását e jogszabály előírja.
- 26 A 2011/93 irányelv (1) preambulumbekzdése az említett cél megfogalmazásakor kiemeli, hogy a gyermekek szexuális bántalmazása és szexuális kizsákmányolása különösen súlyosan sérti az alapvető jogokat, kiváltképpen a gyermekeknek a jólétükhöz szükséges védelemhez és gondoskodáshoz való jogát, amelyet az Egyesült Nemzetek Szervezetének a gyermek jogairól szóló, 1989. november 20-i egyezménye és az Európai Unió Alapjogi Chartája állapít meg.

- 27 Az ilyen jellegű bűncselekmények súlyossága kitűnik a 2011/93 irányelv 3. cikkéből is, amelynek (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a beleegyezési korhatárt el nem ért gyermekkel folytatott szexuális tevékenység szabadságvesztéssel büntetendő, melynek felső határa legalább öt év; míg ugyanezen cikk (5) bekezdésének i. pontja értelmében szabadságvesztéssel büntetendő, melynek felső határa legalább nyolc év, ha a gyermekkel kapcsolatban fennálló, elismert bizalmi vagy hatalmi helyzettel vagy befolyással élnek vissza. Ugyanezen (5) bekezdés iii. pontja szerint e büntetés felső határa legalább tíz év, ha kényszerít, erőszakot vagy fenyegetést alkalmaznak. Ugyanezen irányelv 9. cikkének b) és g) pontjával összhangban súlyosító körülménynek kell tekinteni, ha a bűncselekményt a gyermek családtagja, a gyermekkel közös háztartásban élő, vagy elismert bizalmi vagy hatalmi helyzetével visszaélő személy követte el, valamint azt a körülményt, hogy a bűncselekmény során súlyos erőszakot alkalmaztak, vagy súlyos sérelmet okoztak a gyermeknek.
- 28 Mindezekből kitűnik, hogy a tagállamok dönthetnek úgy, hogy az EUMSZ 83. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében szereplőhöz hasonló bűncselekmények különösen súlyos veszélyt jelentenek a társadalom egyik alapvető érdekére, és alkalmasak arra, hogy közvetlenül veszélyeztessék a népesség nyugalma és testi épségét, ennél fogva a „kényszerítő közbiztonsági okok” fogalmába tartozzanak, amely okok azzal a feltétellel igazolhatók egy, a 2004/38 irányelv 28. cikkének (3) bekezdése szerinti kiutasítási intézkedést, hogy ezen bűncselekmények elkövetési módja különösen súlyos, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak az előtte folyamatban lévő adott ügy egyedi vizsgálata alapján kell igazolnia.
- 29 Nem feltétlenül kell az érintett személy kiutasítását eredményeznie, ha a kérdést előterjesztő bíróság azon tagállam jogrendjére jellemző értékek alapján, amely alá tartozik, esetlegesen megállapítja, hogy a P. I. által elkövetett bűncselekményekhez hasonló bűncselekmények közvetlenül veszélyeztetik a népesség nyugalma és testi épségét.
- 30 A 2004/38 irányelv 27. cikke (2) bekezdésének második albekezdése ugyanis minden kiutasítási intézkedést annak a feltételnek rendel alá, hogy az érintett egyén személyes magatartása valódi és közvetlen veszélyt jelentsen a társadalom vagy a fogadó tagállam valamely alapvető érdekére, amely megállapítás általában azt jelenti, hogy az érintett egyénnél fennáll a hajlam arra, hogy a jövőben is fenntartsa e magatartást.
- 31 Hozzá kell fűzni, hogy ha a kiutasítási intézkedést büntetésként vagy szabadságvesztés-büntetés mellékbüntetéseként hozzák meg, azonban a meghozatalát követően több mint két évvel hajtják végre, a 2004/38 irányelv 33. cikkének (2) bekezdése előírja a tagállam számára annak felülvizsgálatát, hogy az érintett személy még mindig valódi veszélyt jelent-e a közrendre vagy a közbiztonságra, és annak értékelését, hogy a kiutasítási intézkedés meghozatala óta történt-e jelentős változás a körülményekben.
- 32 Végül – amint a 2004/38 irányelv 28. cikke (1) bekezdésének szövegéből is következik – a közrendi vagy közbiztonsági okokból hozott kiutasítási határozat meghozatala előtt a fogadó tagállamnak figyelembe kell vennie olyan megfontolásokat, mint hogy az érintett személy mennyi ideje tartózkodott a területén, az érintett személy életkorát, egészségi állapotát, családi és gazdasági helyzetét, társadalmi és kulturális integrációját e tagállamban, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatainak mértékét.
- 33 Az előző megfontolásokra tekintettel azt a választ kell a kérdésre adni, hogy a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a tagállamok dönthetnek úgy, hogy az EUMSZ 83. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében szereplőhöz hasonló bűncselekmények különösen súlyos veszélyt jelentenek a társadalom egyik alapvető érdekére, és alkalmasak arra, hogy közvetlenül veszélyeztessék a népesség nyugalma és testi épségét, ennél fogva a „kényszerítő közbiztonsági okok” fogalmába tartozzanak, amely okok azzal a feltétellel igazolhatók egy, a 2004/38 irányelv 28. cikkének (3) bekezdése szerinti kiutasítási intézkedést, hogy ezen bűncselekmények elkövetési módja különösen súlyos, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak az előtte folyamatban lévő adott ügy egyedi vizsgálata alapján kell igazolnia.

- 34 Minden kiutasítási intézkedés annak a feltételnek van alárendelve, hogy az érintett egyén személyes magatartása valódi és közvetlen veszélyt jelentsen a társadalom vagy a fogadó tagállam valamely alapvető érdekére, amely megállapítás általában azt jelenti, hogy az érintett egyénnél fennáll a hajlam arra, hogy a jövőben is fenntartsa e magatartást. A kiutasítási határozat meghozatala előtt a fogadó tagállamnak figyelembe kell vennie olyan megfontolásokat, mint hogy az érintett személy mennyi ideje tartózkodott a területén, az érintett személy életkorát, egészségi állapotát, családi és gazdasági helyzetét, társadalmi és kulturális integrációját e tagállamban, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatainak mértékét.

A költségekről

- 35 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i európai parlamenti és tanácsi irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a tagállamok dönthetnek úgy, hogy az EUMSZ 83. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében szereplőhöz hasonló bűncselekmények különösen súlyos veszélyt jelentenek a társadalom egyik alapvető érdekére, és alkalmasak arra, hogy közvetlenül veszélyeztessék a népesség nyugalma és testi épségét, ennél fogva a „kényszerítő közbiztonsági okok” fogalmába tartozzanak, amely okok azzal a feltétellel igazolhatnak egy, a 2004/38 irányelv 28. cikkének (3) bekezdése szerinti kiutasítási intézkedést, hogy ezen bűncselekmények elkövetési módja különösen súlyos, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak az előtte folyamatban lévő adott ügy egyedi vizsgálata alapján kell igazolnia.

Minden kiutasítási intézkedés annak a feltételnek van alárendelve, hogy az érintett egyén személyes magatartása valódi és közvetlen veszélyt jelentsen a társadalom vagy a fogadó tagállam valamely alapvető érdekére, amely megállapítás általában azt jelenti, hogy az érintett egyénnél fennáll a hajlam arra, hogy a jövőben is fenntartsa e magatartást. A kiutasítási határozat meghozatala előtt a fogadó tagállamnak figyelembe kell vennie olyan megfontolásokat, mint hogy az érintett személy mennyi ideje tartózkodott a területén, az érintett személy életkorát, egészségi állapotát, családi és gazdasági helyzetét, társadalmi és kulturális integrációját e tagállamban, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatainak mértékét.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: német.